

Es negribu būt atšķirīga!

Elīza Brūbenta

(Stāsts ir balsīts uz patiesiem notikumiem)

„*Dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs*” (Mācības un Derību 18:10).

Mika allaž nepacietīgi gaidīja deju nodarbības. Viņai ļoti patika klausīties mūzikā. Viņai ļoti patika vingrināties tauriņa lēcienā, lai izdarītu to tik tiešām precīzi. Un viņai jo īpaši patika tie brīži, kad visa deju grupa izpildīja kustības vienlaicīgi. To darot, šķita, ka visas dejojājas ir pilnīgi vienādas. Viņai šķita, it kā viņa nebūtu vienīgā, kurai ir Dauna sindroms.

Šodien viņas apguva jaunu deju soli. Mika noskatījās, kā viņas skolotāja palecas gaisā. Viņa skatījās, kā to izmēģina citas meitenes. Dažām tas izdevās uzreiz. Citām bija nepieciešami daži piegājieni. Mika centās atkal un atkal, bet tā arī nespēja izdarīt to pareizi.

„Vai jūs man palīdzēsiet, skolotāj?” Mika lūdza.

Līdzās stāvošā meitene palūkojās uz Miku. Tad viņa pieliecās tuvāk savai draudzenei. „Kādēļ viņa tā runā?” viņa čukstus vaicāja. Abas meitenes

pagriezās un paskatījās uz Miku.

Pēc nodarbības dodoties mājup, Mika visu ceļu klusēja.

Kad viņi pārradās mājās, mamma virtuvē mīcīja mīklu. Viņai uz vaiga bija milti. Dažkārt tas Miku sasmidzināja. Taču šodien viņa tikai nometa savu somu uz grīdas un iekrita krēslā pie galda.

„Kā tev gāja dejās?” mamma vaicāja.

„Briesmīgi!” Mika teica. „Es lūdzu pēc palīdzības, un kāda meitene teica, ka es runājot jocīgi. Tad viņa mani nopētīja.” Mika nodūra skatienu. „Es vairs negribu iet uz dejām.”

„Ak, Mika!” māmiņa teica. „Man tik ļoti žēl! Mums ar tēti ļoti patīk skatīties, kā tu dejo. Mēs tik ļoti lepojamies ar to, ka tu tik uzcītīgi vingrinies!”

Mika juta, kā acis sakāpj asaras. „Man nepatīk, ka man ir Dauna sindroms. Man nepatīk, ka man ir atšķirīga seja. Es gribētu, kaut man nebūtu tik grūti apgūt kaut ko jaunu. Man pat ir jāvingrinās runāšanā!”

Tētis apsēdās Mikai līdzās, apliekot roku ap viņas pleciem. „Mika, mēs tevi *tik ļoti* mīlam! Mēs tevi it neko negribētu mainīt.”

Taču Mika tikai papurināja galvu un iespieda seju rokās. „Es negribu būt atšķirīga. Es vēlos, kaut es tiktu atbrīvota no sava Dauna sindroma!”

Mamma un tētis kādu brīdi klusēja.

„Man ir kāda ideja,” mamma teica. Mika palūrēja caur pirkstiem. „Varbūt tu varētu palūgt un pavaicāt Debesu Tēvam, ko *Viņš* par tevi domā?”

Mika par to padomāja. Viņai patika lūgt. Viņa lēnītēm pamāja. „Vai tu varētu pierakstīt šo jautājumu, lai es atcerētos, kas man jāprasa?”

Mamma pierakstīja jautājumu. Mika paņēma viņas

zīmīti un devās uz savu istabu, lai palūgtu.

Kad Mika pēc dažām minūtēm atgriezās virtuvē, viņas sejā mirdzēja gaisma. „Debesu Tēvs atbildēja!” viņa teica.

„Ko Viņš teica?” mamma vaicāja.

„Viņš teica: „Mika, es tevi mīlu tieši tādu, kāda tu esi!”” viņa teica. „Un Viņš to teica SKAĻĀ balsī!”

Nākamās nedēļas deju nodarbībā Mika vairs neraizējās par to, ko par viņas Dauna sindromu domā pārējās meitenes. Tā vietā viņa ievēroja kādu meiteni Sāru, kura izskatījās noskumusi. Arī Sārai bija grūti iemācīties dažus no jaunajiem deju soļiem.

Pārnākot mājās, Mika nolēma uzrakstīt Sārai zīmīti. Viņa uzzīmēja ļoti daudz sirsniņu. Mamma palīdzēja viņai ar pareizrakstību.

„Miļā Sāra,” Mika rakstīja. „Tu esi lieliska dejojāja. Es gribu ar tevi sadraudzēties. Es priecājos, ka tu esi manā deju grupā.”

Mika nevarēja vien sagaidīt, kad varēs iedot Sārai šo zīmīti. Viņai gribējās, lai arī Sāra dejās justos priecīga un milēta. ●

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

